

Sygn. akt VI P 286/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2023 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Kryńska-Mozolewska

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2023 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą ComfortClima Serwis (...)

przeciwko P. W.

o odszkodowanie za mienie powierzone

orzeka:

oddala powództwo;

zasądza od powoda J. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą ComfortClima Serwis (...) na rzecz pozwanego P. W. kwotę 1.350,00 złotych (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;

pozostałe koszty procesu – poniesione wydatki przejmują na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI P 286/20

Uzasadnienie

wyroku z dnia 03 listopada 2023 r.

J. K., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą C. C. Serwis (...), pozwem wniesionym w dniu 18 czerwca 2020r. przeciwko P. W., domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty 5.348 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 07 kwietnia 2020r. do dnia zapłaty z tytułu odpowiedzialności pracownika za szkodę powierzoną w mieniu – samochodzie osobowym marki R. (...) nr rej. (...). (pozew k.1) Uzasadniając powód wskazał, że podczas czasowego użytkowania samochodu służbowego przez pozwanego, uszkodzone zostały tylne drzwi pojazdu – wgniecenie w okolicach klamki. W ocenie powoda, pozwany ponosi pełną odpowiedzialność za uszkodzenie samochodu, ponieważ nie wykazał on, że do uszkodzenia samochodu doszło nie z jego winy. Nadto, powód podniósł, że pozwany nie zgłosił mu w trakcie wykonywania obowiązków pracowniczych powstałych uszkodzeń. Dochodzona kwota roszczenia pokryje koszt naprawy uszkodzonego pojazdu. (pozew k.3-6)

Pozwany reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu w piśmie procesowym datowanym na dzień 31 grudnia 2020r. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając pozwany podniósł, że uszkodzenia pojazdu nie powstały z jego winy, ani w czasie gdy pojazd pozostawał w jego pieczy. (pismo procesowe pozwanego k.65-67)

Pismem procesowym z dnia 12 stycznia 2023r. powód rozszerzył powództwo do kwoty 8.649,11 zł, wnosząc o zasądzenie wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 07 kwietnia 2020r. do dnia zapłaty. (pismo procesowe powoda k.178-179)

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa zmodyfikowanego w całości. Pozwany zaprzeczał jakoby uszkodzenia pojazdu powstały w czasie w którym mienie użytkował (pojazd marki R. (...) o nr rej, (...)). Pozwany argumentował, że zgodnie z par 3 ust. 1 Umowy Użytkowania, użytkownik ponosi pełną odpowiedzialność wobec firmy za szkody związane z samochodem w zakresie nie pokrytym przez odszkodowanie wypłacone przez ubezpieczyciela. Pozwany kwestionował również wysokość szkody.

(oświadczenie z dnia 19 września 2023r. k.201v)

Stanowiska stron do dnia zamknięcia rozprawy pozostały niezmiennie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 02 lipca 2019r. J. K., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą C. C. Serwis (...) z siedzibą w M., zawarł z P. W. umowę o pracę na okres próbny do dnia 30 września 2019r. Pozwany z dniem 02 lipca 2019r. rozpoczął pracę na stanowisku Asystenta ds. Serwisu (...) w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 2.250 zł brutto.

Bezsporne, a nadto umowa o pracę k. 12, informacja o warunkach zatrudnienia k. 13

Dnia 06 września 2019r. strony zawarły umowę o pracę na czas określony do dnia 30 września 2021r., ustalając tożsame warunki zatrudnienia. Pozwany rozpoczął świadczenie pracy w oparciu o niniejszą umowę wraz z dniem 01 października 2019r.

Bezsporne, a nadto umowa o pracę k. 14, informacja o warunkach zatrudnienia k. 15;

Dnia 10 września 2019r. strony zawarły umowę czasowego użytkownika samochodu służbowego, na podstawie której pracodawca powierzył pracownikowi z obowiązkiem zwrotu samochód służbowy – R. (...) o nr rej. (...), a powód przejął odpowiedzialność materialną za powierzone mienie pozwanego, zobowiązując się do zachowania najwyższej dbałości o samochód i jego wyposażenie oraz niezwłocznego informowania pracodawcy o stwierdzonych usterkach i uszkodzeniach pojazdu. Zgodnie z postanowieniami umowy na powódzie ciążyła pełna odpowiedzialność wobec pracodawcy za szkody związane z samochodem, w zakresie nie pokrytym przez odszkodowanie wypłacone przez ubezpieczyciela. Pozwany zapoznał się z Regulaminem użytkownika samochodów służbowych w firmie. W dniu 10 września 2019 r. pozwanemu został przekazany przedmiotowy pojazd. Na wypadek naruszenia przez pracownika postanowień umowy określono wysokość kary umownej w kwocie 500 zł. (§1 pkt 1, §2 pkt 1, §3 pkt 1, §4 pkt 1). W rzeczywistości dochodziło do sytuacji, w których samochód użytkowany był przez innych pracowników powodowej spółki. Pozwany w dniu 10 września 2019 r. podpisał oświadczenie z treści którego wynikało, że wyraża zgodę na każdorazowe potrącenie z należnego mu wynagrodzenia kwot kar umownych oraz innych obciążeń wynikających z umowy użytkownika samochodu służbowego z dnia 10 września 2019 r.

Bezsporne, a nadto umowa czasowego użytkownika samochodu służbowego k. 16-17, regulamin użytkownika samochodów służbowych k. 18, oświadczenie z dnia 10.09.2018 r k. 19, oświadczenie pozwanego z dnia 10.09.2019 r k. 20; protokół zdawczo-odbiorczy samochodu z

Dnia 24 stycznia 2020r. pozwany rozwiązał z powodem umowę o pracę zawartą w dniu 06 września 2019r. za wypowiedzeniem, z zachowaniem 1-miesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na dzień 29 lutego 2020r.

W dniu rozwiązania umowy o pracę został sporządzony protokół zdawczo-odbiorczy samochodu, w części dotyczącej stanu technicznego samochodu, wskazano, że na tylnych drzwiach na prawej połówce drzwi z klamką jest mechaniczne znaczne uszkodzenie. Protokół zawierał również odrębną adnotację odnośnie próby włamania do samochodu, w

wyniku której doszło do uszkodzenia zamknięcia oraz wgniecenia w tylnych drzwiach, a widoczne uszkodzenie nie jest wynikiem jakiegokolwiek kolizji drogowej. Nie została jednak ustalona przyczyna uszkodzenia. Pozwany nie zgłaszał pracodawcy w trakcie wykonywania obowiązków pracowniczych powstałych uszkodzeń

Kwota dochodzonego roszczenia pieniężnego wynika ze sporządzonego przez E. G.'s (...) sp. z o.o. kosztorysu na prywatne potrzeby pozwanego.

Przedmiotowy pojazd był objęty ubezpieczeniem OC p.p.m. i AC w okresie od dnia 01 stycznia 2004r. – 20 września 2022r. Powód nie zgłosił szkody z tytułu dobrowolnego ubezpieczenia AC.

Dowód: umowa o pracę z dnia 02.07.2019r. k.12, umowa o pracę z dnia 06.09.2019r. k.14, umowa czasowego użytkownika samochodu służbowego z dnia 10.09.2019r. k.16, rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem k.21, protokół zdawczo-odbiorczy samochodu k.23, kosztorys eurotax k.25, przebieg ubezpieczenia k.126, zeznania powoda k.201v, zeznania pozwanego k.201v-202, polisa k. 79,80,81, zeznanie powoda – protokół rozprawy z dnia 19 września 2023 r, częściowo zeznania pozwanego – protokół rozprawy z dnia 19 września 2023 r.

Sąd dopuścił dowód z przesłuchania świadków P. S. i E. O..

Świadek P. S. dostarczył informacji odnośnie widocznych uszkodzeń pojazdu używanego przez pozwanego w momencie spisywania protokołu zdawczo-odbiorczego, dokonania oglądu pojazdu wyłącznie z zewnątrz, bez uruchamiania pojazdu, powszechności drobnych uszkodzeń wśród aut dostawczych, stawianych wymogów w powodowej spółce, co do sporządzania protokołu. Natomiast, świadek E. O. zeznawał co do okoliczności odnotowania uszkodzeń w pojeździe użytkowanym przez pozwanego w postaci wgniecenia tylnych drzwi w okresie rozwiązania z pozwanym umowy o pracę, zgłoszenia przez pozwanego awarii powierzonego mu samochodu, pokrywania drobnych kosztów naprawy samochodów należących do powoda.

Dowód: zeznania świadka P. S. k.102v-103, zeznania świadka E. O. k.119v-120;

Pismem z dnia 17 marca 2020 r pozwany został wezwany przez powoda do zapłaty kwoty 5.347,55 złotych stanowiącą równowartość wyrządzonej przez pozwanego szkody w mieniu należącym do pracodawcy - uszkodzenie samochodu marki R. (...) nr rej. (...). W odpowiedzi pozwany zakwestionował swoją odpowiedzialność z tytułu szkody wyrządzonej w powierzonym mu mieniu, twierdząc że istnieje duże prawdopodobieństwo, że pojazd został przejęty w takim stanie od poprzednika bądź jest to szkoda popełniona przez inne osoby bliżej nieokreślone pozwanemu osoby.

Bezsporne, a nadto wezwanie do zapłaty z dnia 17 marca 2020 r k. 27, mail z dnia 08.04.2020 r k. 31

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków motoryzacji i techniki samochodowej, zlecając jednocześnie oględziny przedmiotowego pojazdu celem ustalenia: czy pojazd posiada uszkodzenia typu betki powłoki lakierniczej inne niż uszkodzenia drzwi tylnych – skrzydła prawego, czy uszkodzenia pojazdu zostały naprawione, jeśli tak to jaką technologią, przy użyciu części zamiennych w jakiej jakości, czy stan pojazdu uzasadnia zastosowanie części zamiennych jakości QP lub PJ, a jeżeli tak to w jakim zakresie, na okoliczność wersji kosztów naprawy drzwi tylnych – skrzydła prawego, części zamiennych jakości QP lub PJ z uwzględnieniem średnich stawek za roboczą godzinę pracy blacharskiej i pracy lakierniczej na lokalnym rynku w nieautoryzowanych serwisach naprawczych w czasie i miejscu zdarzenia, a także jaki był zakres uszkodzeń powstałych w pojeździe, wysokości kosztów naprawy niezbędnej do przywrócenia samochodu do stanu sprzed uszkodzenia według cen aktualnych przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych.

Biegły sądowy z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego w opinii wskazał, że: przedmiotowy pojazd nie posiada innych uszkodzeń w tym ubytków powłoki lakierniczej innych niż uszkodzenia drzwi tylnych – skrzydła prawego, uszkodzenia pojazdu drzwi tylnych – skrzydła prawego nie zostały naprawione, w przedmiotowym pojeździe wymianie podlegają jedynie drzwi tylne – skrzydła prawego, dla wskazanego elementu nie występują części alternatywne – QP lub PJ, koszt przywrócenia przedmiotowego pojazdu do stanu sprzed szkody, przy ustaleniu

średniej stawki za roboczo-godzinę w wysokości 120 zł netto stosowanej przez nieautoryzowane stacje obsługi pojazdów oraz przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych według cen na dzień zdarzenia – styczeń 2020r. wyniósłby 5.709,02 zł brutto, a koszt przywrócenia przedmiotowego pojazdu do stanu sprzed szkody przy ustaleniu średniej stawki za roboczo-godzinę w wysokości 120 zł netto stosowaną przez nieautoryzowane stacje obsługi pojazdów oraz przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych według cen aktualnych – listopad 2022r. wyniósłby 8.649,11 zł brutto.

Dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego k.137-161;

Jeśli chodzi o zeznania słuchanych świadków to sąd dał im wiarę. Wynika z nich, iż stwierdzono uszkodzenia samochodu użytkowanego przez powoda w momencie rozwiązania umowy o pracę z pozwanym. Świadkowie nie potwierdzili, że samochód był niesprawny w okresie od listopada 2019 r do stycznia 2020. Zeznania znajdują potwierdzenie w zeznaniach powoda J. K.. Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego w zakresie tym, że samochód był naprawiany z powodu awarii silnika i długo stał na placu z powodu awarii. Nie znajduje to potwierdzenia w materiale dowodowym. W pozostałym zakresie sąd dał wiarę pozwanemu.

Co zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie w pierwszej kolejności zachodziła konieczność ustalenia adekwatnego do okoliczności niniejszej sprawy reżimu odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego. Dochodzona przez powoda szkoda polegała na uszkodzeniu samochodu, który został pozwanemu powierzony w związku z realizacją zadania służbowego.

Zgodnie z art. 124 § 1 k.p. pracownik, któremu powierzono z obowiązkiem zwrotu albo do wyliczenia się: 1) pieniądze, papiery wartościowe lub kosztowności, 2) narzędzia i instrumenty lub podobne przedmioty, a także środki ochrony indywidualnej oraz odzież i obuwie robocze, odpowiada w pełnej wysokości za szkodę powstałą w tym mieniu. Stosownie do art. 124 § 2 k.p. pracownik odpowiada w pełnej wysokości również za szkodę w mieniu innym niż wymienione w § 1, powierzonym mu z obowiązkiem zwrotu albo do wyliczenia się. Od odpowiedzialności określonej w § 1 i 2 pracownik może się uwolnić, jeżeli wykaze, że szkoda powstała z przyczyn od niego niezależnych, a w szczególności skutek niezapewnienia przez pracodawcę warunków umożliwiających zabezpieczenie powierzonego mienia (art. 124 § 3 k.p). Odpowiedzialność za mienie powierzone objęta jest zasadami szczególnymi w stosunku do zwyczajnych reguł odpowiedzialności materialnej pracowników przewidzianych w art. 114-122 k.p. Różnice dotyczą wysokości szkody, za którą pracownik odpowiada (w przypadku odpowiedzialności za mienie powierzone odpowiedzialność obejmuje szkodę w pełnej wysokości, podczas gdy zasadą jest odpowiedzialność ograniczona do kwoty trzymiesięcznego wynagrodzenia przysługującego pracownikowi w dniu wyrządzenia szkody – art. 119 k.p.), a także rozkładu ciężaru dowodu. Z art. 124 § 3 k.p. wynika, że ciężar dowodu został w tym przypadku przerzucony na pracownika. Pracodawca musi jedynie udowodnić fakt prawidłowego powierzenia mienia oraz nierozliczenia się z niego przez pracownika, a więc szkodę w mieniu. Pracownik dla uwolnienia się od odpowiedzialności musi wykazać istnienie okoliczności wykazanych w tym przepisie, a więc że szkoda powstała z przyczyn od niego niezależnych. Przyjmuje się, że art. 124 § 3 k.p. wprowadza domniemanie odpowiedzialności pracownika (tak Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 31 października 2018 roku, III APa 7/18). Badając zatem czy w konkretnym stanie faktycznym pracodawca może korzystać z dobrodziejstwa wskazanego domniemania, w pierwszej kolejności, należy ustalić istnienie koniecznych przesłanek odpowiedzialności pracownika w trybie art. 124 k.p., czyli prawidłowego powierzenia mienia w warunkach umożliwiających rozliczenie się z tego mienia oraz nierozliczenie się przez pracownika z powierzonego mienia. Powierzenie mienia w rozumieniu art. 124 k.p. ma miejsce tylko wówczas, gdy nastąpi oddanie go pracownikowi w okolicznościach umożliwiających mu zwrot lub wyliczenie się z mienia. Konieczne jest zatem zapewnienie udziału pracownika przy ustalaniu ilości i jakości przekazanego mu mienia, co powinno zostać stwierdzone pisemnym potwierdzeniem tych okoliczności przez pracownika. Samo zawarcie umowy o odpowiedzialności materialnej ma tylko znaczenie dowodowe i nie stanowi przesłanki do przyjęcia prawidłowości powierzenia mienia i odpowiedzialności za nie. Z drugiej strony pracownik, któremu powierzono mienie w prawidłowy sposób, ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 124 k.p., choćby nawet nie podpisał deklaracji o przyjęciu tej odpowiedzialności. Istotna jest bowiem rzeczywista zgoda pracownika na przyjęcie owej odpowiedzialności,

wynikająca wprost lub pośrednio z uzgodnienia rodzaju pracy w umowie o pracę, a wyrażona na tyle wyraźnie, by nie budziła wątpliwości oraz to, by powierzenie mienia nastąpiło w taki sposób, aby pracownik wszedł w jego rzeczywiste posiadanie i mógł nim dysponować w warunkach zapewniających możliwość zabezpieczenia mienia przed dostępem osób nieupoważnionych i utrzymania mienia w stanie zgodnym z jego przeznaczeniem, a następnie dokonać jego zwrotu lub wyliczyć się z niego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 maja 2016 roku, III APa 57/15, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2017 roku, sygn. akt II PK 306/15). Istotne jest i niezbędne dla stwierdzenia, że pracownik ponosi odpowiedzialność materialną za mienie powierzone, prawidłowe powierzenie mu tego mienia. Zaznaczyć przy tym należy, że przekazanie pracownikowi tego mienia może mieć różną formę, może lecz nie musi być to remanent czy przeprowadzona inwentaryzacja, ważne jest natomiast aby pracownik był obecny przy powierzaniu mu mienia i mógł kontrolować stan, ilość i wartość faktycznie powierzanego mu mienia. Prawidłowe powierzenie mienia łączy się z możliwością sprawowania pieczy nad mieniem. Brak stałej pieczy nad mieniem uniemożliwia ocenę, że doszło do prawidłowego powierzenia mienia w sensie prawnym. Pracownik odpowiada za powierzone mienie tylko wtedy, gdy nad tym mieniem ma pieczę i bezpośredni nadzór (Gersdorf Małgorzata, Raczkowski Michał, Rączka Krzysztof, Kodeks pracy. Komentarz, wyd. III). Wadliwe powierzenie mienia uniemożliwia pociągnięcie pracownika do odpowiedzialności na zasadzie art. 124. Może on ponosić odpowiedzialność za mienie pracodawcy, jednak na zasadzie art. 114 i n., a zatem w takiej sytuacji pracodawca musi udowodnić mu naruszenie konkretnego obowiązku, związek przyczynowy między naruszeniem tego obowiązku a szkodą i oczywiście szkodę.

W ocenie Sądu Rejonowego pracodawca wykazał, że prawidłowo przekazał mienie pozwanemu. Powód przedstawił oświadczenie złożone przez pozwanego w dniu 10 września 2019 r, zgodnie z którym pozwany zapoznał się z regulaminem użytkowania samochodów służbowych w firmie i oświadczył, że wyraża zgodę na ponoszenie opłat za użytkowanie samochodu służbowego dla celów prywatnych zgodnie z zasadami obowiązującymi w firmie. Pozwany miał przyjąć na siebie pełną odpowiedzialność za powierzone mienie zgodnie z protokołem zdawczo-odbiorczym z dnia 10 września 2019 r. Protokół zdawczo-odbiorczy dotyczył przekazania pozwanemu do używania samochodu marki R. (...) nr rej, (...). Podpisanie w/w dokumentów stanowi przesłankę powstania odpowiedzialności pracownika za mienie powierzone. Pracodawca (powód) wykazał, że rzeczywiście powierzył pracownikowi konkretny przedmiot, a więc w tym wypadku samochód. Fakt powierzenia pozwanemu przedmiotowego samochodu wynika również z zeznań świadków i samych stron. Pozwany zaś nie udowodnił, że nie miał możliwości kontroli powierzanego mu mienia. Nie zostało również wykazane przez pozwanego że samochód miał awarię silnika i został na lawecie w listopadzie odstawiony do warsztatu samochodowego. Okoliczności tych nie można domniemywać, powinny być zostać wykazane, czego jednak pozwany nie uczynił.

Okoliczności te skłaniają do twierdzenia, że pozwany miał faktyczną możliwość kontroli powierzzonego mienia. W ocenie Sądu pracodawca wykazał zatem, że doszło do prawidłowego przekazania mienia. Z protokołu sporządzonego w dniu 24 stycznia 2020 r wynika, iż w tym dniu stwierdzono uszkodzenia - uszkodzone zostały tylne drzwi pojazdu – znaczne wgniecenia w okolicach klamki

Co prawda powód udowodnił istnienie i wysokości poniesionej szkody, ale nie wykazał że do szkody doszło z winy pozwanego, bowiem twierdził on, że nie wie w jakich okolicznościach doszło do uszkodzenia samochodu. Z uwagi na tę drugą okoliczność nie było także możliwe rozstrzygnięcie o odpowiedzialności pozwanego na gruncie art. 114 k.p. i następnych, a więc na ogólnych zasadach odpowiedzialności materialnej pracowników, bowiem nie została spełniona jedna z przesłanek tej odpowiedzialności, jaką jest wykazanie przez pracodawcę winy pracownika i związku przyczynowo-skutkowego.

Sąd oddalił jednak żądanie pozwu, albowiem powód (pracodawca) sam ograniczył odpowiedzialność pozwanego zapisem wynikającym z umowy czasowego korzystania samochodu służbowego. Z jego § 3 ust. 1 wynika, że użytkownik ponosi pełną odpowiedzialność wobec firmy za szkody związane z samochodem w zakresie niepokrytym przez odszkodowanie wypłacone przez ubezpieczyciela. Bezsporne jest, że powód miał wykupioną polisę AC przedmiotowego samochodu oraz to iż szkody nie zgłosił ubezpieczycielowi. Tym samym powód mógłby dochodzić odszkodowania od pozwanego po uzyskaniu prawomocnego wyroku oddalającego powództwo przeciwko

ubezpieczycielowi o zapłatę odszkodowania z polisy autocasco. Ograniczenie odpowiedzialności pracownika wynikające z umowy znajduje oparcie w zasadzie uprzywilejowania pracownika wynikającej z art. 18 k.p. Przepis ten odgrywa więc w prawie pracy identyczną rolę jaką na gruncie prawa cywilnego art. 353 (1) k.c. Przewiduje on swobodę w kształtowaniu treści umów cywilnoprawnych, przesądzając, że normy prawa zobowiązań mają, co do zasady charakter dyspozycyjny.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu oraz w oparciu o § 9 ust 1 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800z późn. zmianami).

O kosztach procesu w punkcie trzecim wyroku sąd orzekł na podstawie art. 100 § 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r „o kosztach sądowych w sprawach cywilnych”.